

упражняватъ на него спокойно онѣзи които са посветяватъ търпеливо на грубо-шарлатанскій този животъ, но на челоуѣци като тебе, дарены отъ природата съ благородны чувства, религіята открыва посвещенны тайнства; ты си са вече заклелъ и не можешъ да са повърнешъ назадъ. Бъди веселъ и радостенъ, отъ днесъ азъ ще ти бѣдъ рѣководитель.

— Чудный и опасный челоуѣче, какво ще ми учишъ? новы ли шарлатанства? . . . новы ли измамы? . . .

— Не; докарахъ та на края на недовѣріето, ще та поведѣ къмъ вышния крѣгозоръ на вѣрата. До сега ты имаше предъ себе си образы лѣжовны, сега ще узнаешъ на каквы истинны сѣ тѣ символы. Нема сѣвка, Апекиде, безъ да сѣществува предметъ който я прави! Чакамъ та този вечеръ у дома; дай ми рѣката си.

Замаянъ и очарованъ отъ тѣзи думы момѣкътъ си подаде рѣката, и са разстанѣхъ и учительтъ и ученикътъ.

Истинно бѣ че Аппкидъ не можеше вече да са оттегли. Той бѣ са вече заклелъ да веде безбраченъ животъ и са принуждаваше да живѣе всрѣдъ сичката строгость на фанатизма, безъ да е утѣшенъ поне отъ убѣженіе. Естествено бѣ прочее дѣто желаше пламенно да са върне на предшното си общественно положеніе, отъ косто никакъ вече не бы са помѣстилъ, но непреклонныйтъ и мѣдъръ духъ на Египтянина, който владѣаше младата му фантазія съ многото си и различни силлогизмы, държеше го въ една облачна нервѣшителность, помежду надѣждата и страха.

Въ туй време важно и полека пристѣпваше Арбакъ къмъ къщата на Иона. Той бѣ влѣзълъ вече въ архива, когато чу гласъ благовзученъ, но нему неприятенъ, който идеше отъ колоната. Той бѣше гласътъ на Главка и първый пѣтъ сега стрѣлата на ревността ободѣ гърдытъ на Египтянина. Водометътъ на благовонната градина, който прѣскаше въ въздуха струитъ си на свѣтлывы капкы, расхлаждалаше къщата въ маранята на пладята. Слугынитѣ неотдѣльны почти другаркы на Иона, колто ако и да обыхаше свободата но живѣяше сѣкоги благопристойно, стояхъ нѣколко раскрачи далечъ отъ господарката си. У краката на Главка лежеше лирата, на койжто той прѣди малко бѣ свирилъ предъ Иона лезвійска мелодія. Представената на Арбаковытъ очи тѣзи сцена имаше страненъ единъ характеръ на прекрасна и изѣщна поетическа фантазія, каквато, какъто заключавамы, служаше за характеристика на древнитѣ. Тамъ са виждахъ стѣлпове отъ мраморны сакси съ най благовонны цвѣты и по една статуя на края на сѣвки алея които представяхъ въсхитително зрѣ-